

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת אמור [ל"ג בעומר] תש"פ תהא שנת פקידה.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מדור משמעות לטעמי המקרא מופיע בעמוד י"ט.

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז

<https://drive.google.com/open?id=1uNDR5WVCTuJgACYr3ksNKzcbLA4a188h>

בְּט"ו בַּשָּׁבֹט תִּשְׁח הַשְּׁתַּלְשֵׁל שְׁהַק"ל
שְׁתְּלוּ עַץ בְּרוֹשׁ בְּדַגְנֵיהָ בְּגִבֵּה 70 ס"מ,
וְכִנּוּהוּ "עַץ הַמְּדִינָה". מִסְפָּר יָמִים אַחֲרֵי
ה' בְּאֵיר תִּשְׁע"ח כְּשֶׁנִּשְׁלְמוּ 70 שָׁנִים
לְמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, קָרַס הָעַץ בְּאֶפֶן פְּתֹאמִי.

שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה ג' ר' מִשֶּׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א ו' ל. שְׁטֵרִית שְׁלִיט"א שִׁיתְכֹן שֵׁיִשׁ רָמַז לְלֹדֶת מְשִׁיחַ בְּהַשְׁתַּלְשֵׁלוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת שְׁפוֹת־חַיִּים אֶת סֶכֶר דַּגְנֵיהָ כְּשֶׁהַכְּנֶרֶת מִתְמַלֵּאת וְעוֹלָה עַל גְּדוּתֶיהָ, מֵה שְׁצַפּוּי בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם לִהְיוֹת בְּשֵׁנַת תִּשְׁ"פ אַחֲרֵי קְרוֹב לִ30 שָׁנָה שְׁלֹא זָכִינוּ לָזֶה. וְלִכֵּן הַשְּׁתַּלְשֵׁל שֶׁהַמְּקוֹם נִקְרָא צֶמֶת רָמַז לְמְשִׁיחַ שְׁנִקְרָא צֶמֶח. וְיֵשׁ שֵׁם חֲבוּר לְכַבִּישׁ 90 בְּגִימְטְרִיא מִיָּם. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּמְשִׁיחַ שֶׁל הַקְּלֶפֶה אוֹתוֹ הָאִישׁ שֶׁהִטְבִּילוּ אוֹתוֹ בְּמְקוֹם הַזֶּה, וְהַנּוֹצְרִים בְּאִים עַד הַיּוֹם לַעֲשׂוֹת שֵׁם פְּלֶחֶן, כִּי הַקְּלֶפֶה יוֹנְקֶת מֵהַקְּדֻשָּׁה בְּכָל מְקוֹם בְּסוּד זֶה לַעֲמַת זֶה. וְכֵן סֶכֶר אוֹתִיוֹת כָּרַס שֵׁשׁ

מקום הרחם והלידה. וכן סִכָּר דַּגְנִיָּה עם האותיות והמלים והכולל בגימטריא המְשִׁיחַ. וכן הכְּנַרְת עוֹלָה על גְדוּתֶיהָ עם האותיות והמלים עוֹלָה 1335 זמן הקָץ בְּדַגְנִיָּאל. והוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבוּנִי שליט"א שֶׁבְּמִקוֹם הַלְּדָה יֵשׁ אַחִיזַת הַקְּלָפוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית ד, ז) "**לִפְתַּח חֹטָאת רִבְעִי**". ומְצִינּוּ בַּגְּמָרָא (יומא כ.) שֶׁהַקְּב"ה מְלַמֵּד זְכוּת עַל הַבוֹעֲלִים בְּעִלוֹת אֶסוּרוֹת עַל יְדֵי פְּסוּק זֶה, וְרוֹאִים שֶׁפְּסוּק זֶה מְרַמֵּז עַל מִקוֹם הַיְחוּד וְהַלְּדָה.

וְנִרְאָה לְבָאֵר אֶת דְּבָרֵיהֶם עַל פִּי הַגְּמָרָא (מגילה ו.) וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה "טְבַרְיָא", שְׂוִישׁבֶת בְּטַבּוּרָה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְרוֹאִים שֶׁהָעִיר טְבַרְיָה נִקְרָאת טְבַרְיָה מְלִשׁוֹן טַבּוּר שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזּוֹן הוֹלֵד בְּרַחֵם, וְאִם יֵשׁ טַבּוּר יֵשׁ גַּם בְּרִיכַת מִיָּם שֶׁבָּה שׁוֹחָה הָעֶבֶר בְּרַחֵם, וַיְצִיאַת הַמַּיִם מִהַכְּנַרְת לִירְדוֹן מִסְמַלְת אֶת לַדַּת מְשִׁיחַ שֶׁהוֹלֵד יוֹצֵא לַתְּעַלְת הַלְּיָדָה, כְּמוּבָא בְּסִפְר הַלְּקוּטִים' לְהָאֲרִיז"ל (דברים ע' רסד) **יְרַדוּן סוּד יְסוּד דְּנוֹקְבָא וְכוּ' אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַנוֹקְבָא וְהִירְדוֹן יְסוּד**. רוֹאִים שֶׁהַכְּנַרְת הִיא מִקוֹם הַרְחָם שֶׁמִּתְחַבֵּר לִירְדוֹן שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּמַלְכוּת שֶׁשָּׁם תְּעַלְת הַלְּיָדָה. וְלִכְּנֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּסִכָּר דַּגְנִיָּה שֶׁהַכְּנַרְת הוֹלְכַת וְנַעֲשִׂית צָרָה בְּמִיחָד כְּמוֹ תַּחְתִּית מִקוֹם הַרְחָם שֶׁמִּתְחַבֵּר לְמִקוֹם הַלְּיָדָה שְׁנִרְמָז בִּירְדוֹן. וְלִכְּנֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל הַשֵּׁם דַּגְנִיָּה, כִּי כְּתוּב: (שה"ש ז, ג) "**בְּטַבְרִיָּה עָרְמַת חֹטִים**". וְכֵן רַש"י מְמַשִּׁיל אֶת רַחֵם הָאִשָּׁה לְאוֹצָר שֶׁל חֹטִים: (בראשית ב, כב) "**וַיְבִן וַיְבַנְנוּ, רַחְבָּה מְלִמְטָה וְקִצְרָה מְלִמְעָלָה לְקַבֵּל הַנֶּלֶד, כְּאוֹצָר שֶׁל חֹטִים שֶׁהוּא רַחֵב מְלִמְטָה וְקִצְרָה מְלִמְעָלָה שֶׁלֹּא יִכְבִּיד מִשְׂאוֹ עַל קִירוֹתָיו**. וְכֵן הַכְּנַרְת הִיְתָה בְּנַחֲלַת נְפֻתָלִי שְׁנִמְשָׁל לְאֵילָה שֶׁצָּרִיכָה אֶת הַנְּחֹשׁ שֶׁיַּעֲזֹר לָהּ לְלָדָת. וְכֵן הַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּצַד הַשְּׁנִי שֶׁל הַכְּנַרְת מוֹל טְבַרְיָה הַמְּקוֹם עֵינֵן גָּב, כִּי אִם טְבַרְיָה הִיא סוּד הַטַּבּוּר שְׁנִמְצָא בְּצַד הַפְּנִימִים, הַצַּד הַשְּׁנִי שֶׁל הַכְּנַרְת הוּא בְּחִינַת הַגָּב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דָּוִד וַיְצִמֵן שליט"א שֶׁדַּגְנִיָּה בְּגִימְטְרִיָּא 72 רְמָז עַל רַגַע הַלְּיָדָה בְּסִיוֹם הַ72 שָׁנִים שֶׁל חֲבָלֵי מְשִׁיחַ וְלַדַּת מְשִׁיחַ. וְזֶה יִהְיֶה בְּשָׁנַת סַכ"ר הִינּוּ סָמוּךְ לְכ"ר שָׁנִים מִסוּף הָאֵלֶף.

וְכֵן שֶׁמִּעֲתֵי מֵהַרְה"ג ר' אַבְרָהָם יְדִידָה שליט"א שֶׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל בְּט"ו בְּשַׁבַּט תש"ח, שֶׁהַקָּ"ל שֶׁתְּלוּ עַץ בְּרוּשׁ בִּישׁוּב דַּגְנִיָּה שֶׁסָּמוּךְ לְצַמַּת דַּגְנִיָּה עַל שְׁפַת הַכְּנַרְת, וְגַבְהָ הָעֵץ בְּזִמְנֵן שֶׁתִּלְתּוּ הִיָּה 70 ס"מ וְכִנּוּהוּ "עֵץ הַמְּדִינָה", הִינּוּ לְכַבוֹד הַרְעִיּוֹן שֶׁל הַקָּמַת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל שֶׁעָמְדָה לְקוֹם בְּיָמֵים דָּאֵז. גַּם הַטְּמִינּוּ מְגַלָּה בְּשָׂרְשֵׁי הָעֵץ עִם נְטִיעָתוֹ. וְרָאָה זֶה פְּלֵא: מִסְפָּר יָמִים אַחֲרֵי ה' בְּאֵיר תשע"ח כְּשֶׁנִּשְׁלְמוּ 70 שָׁנִים לְמְדִינַת יִשְׂרָאֵל, קָרַס הָעֵץ בְּאֶפְסוֹן פְּתִאוּמִי עִם שָׂרְשָׁיו בְּאֶפְסוֹן שֶׁמִּנְע אֶת נְטִיעָתוֹ שׁוּב, וְגַם מְצָאוּ אֶת הַמְּגַלָּה שֶׁהַטְּמִינּוּ, וְאֵז נְטָעוּ עַץ אַחֵר בְּמִקוֹמוֹ. וְכֵן עֵץ הַמְּדִינָה עִם הָאוֹתוּיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא עוֹבֵר אוֹ עוֹבֵר עִם הָאוֹתוּיּוֹת. רְמָז שֶׁהַתְּחִיל זִמְנֵן הָעֶבֶר שֶׁל הַ70 שָׁנִים, וְלִכְּנֵן זֶה הַתְּחִיל בְּט"ו בְּשַׁבַּט כִּי זֶה הַיּוֹם שֶׁמִּתְחַד עִם סְפִירַת הַיְסוּד בְּסִדוּר הַרְש"ש יוֹתֵר מִכָּל יָמוֹת הַשָּׁנָה, הִינּוּ יוֹם הַיְחוּד. וַיְתַכֵּן שְׁמַט"ו בְּשַׁבַּט תש"ח הַתְּחִיל זִמְנֵן הַפְּקִידָה שְׁנִמְשָׁךְ עַד ט"ו בְּשַׁבַּט תש"ט שְׂאֵז כְּפִדוּעַ הַקִּימוּ אֶת הַכְּנַסֵּת הַרְאִשׁוֹנָה. וְלִכְּנֵן 70 שָׁנִים אַחֲרֵי נְטִיעַת הָעֵץ הוּא קָרַס, כִּי הָעֵץ הִיָּה סָמָל שֶׁל תַּחֲלַת הַפְּקִידָה וְהוּא הַשְּׁלִיִם אֶת הַשְּׁבָעִים שָׁנָה בְּתשע"ח. וְכֵן עֵץ הַמְּדִינָה בְּרוּשׁ עִם הַמַּלִּים בְּגִימְטְרִיָּא ה'תש"פ שֶׁמִּסְתֵּיִם הַתְּהִלָּה שֶׁל ע"ב שָׁנִים כּוֹלֵל הַשְּׁנַתִּים שֶׁל הַלְּדָה.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ל. שְׁטְרִיט שְׁלִיט"א שְׁקִרְיִסַת הָעֵץ מְרַמֶּזֶת עַל קִרְיַסַת הַסֶּכֶר וּפְתִיחַתוֹ בְּסִיּוּם 70 שָׁנִים. וְלִכֵּן הִשְׁרִשׁ שֶׁל קִרְיַס וְסֶכֶר מִתְחַלֵּף. וְעֵץ בְּרוֹשׁ מְרַמֵּז עַל מִשְׁבֵּר הַלְדָּה. וְכֵן עֵץ בְּרוֹשׁ ר"ת ע"ב. וְכֵן עֵץ בְּרוֹשׁ מְרַמֵּז עַל הָעֵץ שֶׁל רִשְׁב"י בְּמַעְרָה. [בְּרוֹשׁ עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימַטְרִיא רִשְׁב"י] שֶׁהִיא עֵץ חֲרוּבִין אוֹ תְּמָרִים שְׂמוּצִיאִים פְּרוֹת אַחַת לְשִׁבְעִים שָׁנָה, וְרִשְׁב"י וְל"ג בְּעֵמֶר קְשׁוּרִים עִם הַיָּמִים הָאֵלוּ שֶׁל חֹדֶשׁ אִיר שִׁבְהֵם הִיָּתָה הַפְּקִידָה שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. וְכֵן שְׂמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' אֲבָרְהָם הִירֶשׁ שְׁלִיט"א שֵׁישׁ רָמֵז בְּגִמְרָא (שַׁבַּת קִנְהָה) אֵין מְרַסְקִין אֶת הַשַּׁחַת וְאֶת הַחֲרוּבִין, לִפְנֵי בְּהֵמָה בֵּין דְּקָה וּבֵין גֹּסָה, וְכו', חֲרוּבִין דּוּמְקִיא דְּשַׁחַת. וְרוֹאִים שְׂמַאֲכַל בְּהֵמָה הוּא חֲרוּבִין וְשַׁחַת שְׂמַרְמִזִּים עַל שְׁלִטוֹן הָעֶרֶב רַב שֶׁהִתְחִיל בְּשָׁנַת תש"ח וְצָפוּי לְהִסְתַּיֵּם אַחֲרֵי 70 שָׁנָה כְּמוֹ הַחֲרוּבִין שְׂגֻדְלִים בְּמִשְׁפָּחָה 70 שָׁנִים. וְלִכֵּן זֶה מֵאֲכַל בְּהֵמָה, כְּמוֹבָא בְּסִפְרֵי הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל (חֻקַּת רִנָּה) עַל הַכְּתוּב "וַתִּשְׁתֶּה הָעֵדָה וּבְעֵינֵיהֶם", שֶׁשְׁתֵּי הָעֶרֶב רַב הִנְמַשְׁלִים לְבִהְמוֹת. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁלוֹ שְׂמוֹת הַיְשׁוּבִים בְּסִמּוּךְ לְדַגְנִיָּה, פּוֹרְיָה, בֵּית זָרַע. שְׂמַרְמִזִּים עַל מְקוֹם הַיְחִוּד וְהַלְדָּה. וְכֵן הַשְּׁתַלְשֵׁל הַשֵּׁיט בְּסִירוֹת עַל הַכְּנָרַת שְׁנִקְרָא לִידוֹ לְרַמֵּז עַל לִידָה.

עֵץ הַמְדִינָה בְּדַגְנִיָּה לִפְנֵי שְׁקִרְיַס.

נפתן לראות במפה את הישובים דגניה ובית זרע על גדות הירדן שמתחבר לכנרת.

הוד שְׁבֵהוּד התש"פ בְּגִימְטְרִיא "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהו"ה
אֱלֹהֵינוּ יְהו"ה אֶחָד."

ח"י בְּאֵייר התש"פ בְּגִימְטְרִיא תַחַל מְלַחֶמֶת גּוֹג וּמָגוּג.
ל"ג בְּעוֹמֶר התש"פ בְּגִימְטְרִיא צְפוֹן קוֹרִיאָה מְלַחֶמֶת גּוֹג
וּמָגוּג.

כְּתוּב (בראשית לא, מו) "וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לְקַטּוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֹל וַיֹּאכְלוּ שָׂם עַל הַגֹּל: וַיִּקְרָא לוֹ לְבֶן יֶגֶר שֶׁהַדִּוְתָא וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גֹלְעָד: וַיֹּאמֶר לְבֶן הַגֹּל הִזָּה עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ הַיּוֹם עַל כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גֹלְעָד וְגו', עַד הַגֹּל הִזָּה וְעַדָּה הַמַּצְבָּה אִם אֲנִי לֹא אֶעֱבֹר אֶלֶיךָ אֶת הַגֹּל הִזָּה וְאִם אֶתָּה לֹא תַעֲבֹר אֵלַי אֶת הַגֹּל הִזָּה וְאֶת

המצבה הזאת לרעה. ול"ג בעומר הוא סוד הפסוק הזה, כמובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (ספירת העומר ח"ב קצ) **וזוה סוד** מה שאמר יעקב "ע"ד הג"ל הזה" רמזו אל השם הנזכר שהוא בגי' ע"ד. ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא ג"ל והנה בהגלות נגלות השם הנזכר ביום ל"ג לעומר שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים כנזכר אז פסקו מלמות. וכן מובא בספר 'קדשת לוי' (ויצא) מל"ג בעומר מתחיל ההארה של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וזהו "ויקרא לו יעקב גל עד", כלומר כיון שמגיע ג"ל שהוא מרמז על ל"ג בעומר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה. ובאר הרה"ג ר' אברהם ויספיש שליט"א שבין יעקב לקלפת לב"ן המסמלת את מדינת ישראל יש גל, שיעקב קורא לו גלעד, היינו גל שישחצץ עד ל"ג בעומר. וכן גלעד מרמז בכתוב שנאמר על הגאלה (שיה"ש ב, ח) "קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים", ובאליהו הגלעד. ואז תגמר תקופת דגל עצמאות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' חיים ש. שליט"א שהוד שבהוד התש"פ בגימטריא הפסוק "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד", וכן ח"י באייר התש"פ בגימטריא תחל מלחמת גוג ומגוג. ועם המלים בגימטריא מפלת הערב רב. וכן ל"ג בעומר התש"פ בגימטריא צפון קוריאנה מלחמת גוג ומגוג ובגימטריא משיח בן דוד עני ורכב על חמור. והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א של"ג ר"ת לידת גואל. וכן למ"ד גימ"ל בעומר תי"ו שי"ן פ"ה בגימטריא קץ דניאל 1335 עם הכולל. וכן למ"ד גימ"ל בעומר ה"י תי"ו שי"ן פ"ה בגימטריא גדולה עם האותיות והכולל עולה 2020 השתלשלות השנה הלועזית. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שמה שנאמר בזמר 'בר יוחאי' 'והציל הלוחצים' ר"ת הריון חבלי לידה וצירים בזמן פתיחת המ"ם סתומה.

מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפח) שנגבל הכרמלי היה גלגול בלעם, שנסה לקלל את ישראל ולפגם את הפרנסה של ישראל. כמובא במדרש (דבר"ג, ד) כל מה שישאל אוכלין בעולם הזה מכח ברכות שברכם בלעם הרשע. היינו שבלק ובלעם נסו לפגם בפרנסה של ישראל, והקדוש ברוך הוא הפך את הקללה לברכה. וכן מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (בלק קפח) שנגבל הכרמלי היה גלגול לבן הארמי. שלא רצה להשפיע פרנסה ליעקב אבינו. ועין בעץ חיים' להאריז"ל (שער ל"ח פ"ג) שמקשר את הגלגול הזה לפסוק "כלו הפך לבן", שלבן ותגלגל שוב ויתהפך לנגבל. וכן מצינו בזהר (בראשית כח). "ונבל כי ישבע לחם" דא ערב רב, "עם נבל ולא חכם". לפי זה נראה לבאר הכתוב (ש"א כה, ד) "וישמע דוד במדבר כי גזז נבל את צאנו: וישלח דוד עשרה נערים ויאמר דוד לנערים עלו כרמלה ובאתם אל נבל ושאלתם לו בשמי לשלום: ואמרתם פה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום", רואים שדוד המלך שהוא משיח פונה לנגבל הכרמלי שהיה גלגול לבן הארמי שממנו יצאו הערב רב בפסוק "ואמרתם פה לחי" רמז על רבי שמעון בר יוחאי שהיום שלו ל"ג בעומר שחל בח"י איר סמוך לכ"ה איר, ובזכותו זכינו להמתקה הזאת שבאה אחרי ל"ג בעומר. ומרמז בזמר 'ואמרתם פה לחי', צדיק יסוד העולם, גלה מדרש הנעלם, יכול לפטור העולם, אדוננו בר יוחאי. וזה גם הסוד של ואמרתם פה לחי כמובא בזהר (וארא כג:) שבחינת פה המסמלת את השמיני מתקשרת עם

בחינת חי המסמלת את היסוד. הינו שהאור יורד בבחינת לדה מאמא ליסוד. וכן ואמרתם פה לחי בגימטריא גדולה עם האותיות והמלים והכולל עולה 1335 זמן הקץ בדניאל. והוסיף הרה"ג ר' יוסף בנדיקט שליט"א ש"ואמרתם פה לחי" בגימטריא תש"ס שהיתה שנת קץ בעתה לפי ה'חסד לאברהם'. והוסיף הרה"ג ר' א. י. שליט"א שהכתוב (ש"א כה, ו) ו

"ואמרתם פה לחי ואתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום: ועתה שמעתי" בגימטריא גדולה עולה 5780.

והוסיף הרה"ג ר' פ. ל. שליט"א שמונבא ברש"י (ש"א כה, לח) "ויהי כעשרת הימים ויגף ה' את נבל וימת". שבעת ימי אבולו של שמואל תלה לו הקב"ה, שלא יתערב אבול רשע באבולו, ואחר כך חלה שלשה ימים ומת. ורואים שנבל התחיל לקבל את עניו בחדש אייר שבו נפטר שמואל הנביא, ונענש במגפה ממש כמו שמשלתלשלת היום מגפה בחדש אייר בסיום מלכות הערב רב. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהכתוב (תהלים יד, א) "למנצח לדוד אמר נבל בלבבו אין אלהים" עם המלים והכולל בגימטריא תש"פ.

כתוב (חבקוק ב, ג) "כי עוד חזון למועד ויפח לקץ ולא יכזב, אם יתמהמה חפה לו, כי בא יבא לא יאחר". ושמעתי רמז נפלא שהפסוק מרמז "לא יאחר" שלא יאחר כמנן יאחר שנים מסוף האלף אלא יבוא לפני זה בשנת תש"פ. וכן "לא יאחר" נרמז בפסוק שנאמר על הגאולה העתידה: "אחר ישבו בני ישראל ובקשו את יי אלהיהם". והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א ש"לא יאחר" אותיות "ח איר" שלא יאחר אחר ל"ג בעמר תש"פ.

וכן גאלה היא מלשון גל, וכן גל עד, מרמז על השפעת פנימיות התורה, גל הוא מלשון גלוי, ועדות מגלה את הנסתר לבית דין, והיא מסמלת את גלוי הנסתרות. וכן מירון נמצאת בארץ הגליל, המרמז על בחינת גל. ומצינו בזהר (וירא קיט.) שהמשיח יתגלה בארץ הגליל בחלקו של יוסף היסוד, וגלוי משיח בחלקו של יוסף פרושו גלוי סודות התורה דרך היסוד שבו סוד. וכן מונבא בפרוש 'אור יקר' מהרמ"ק על הזהר: **יתגלי מלפתא משיחא בן דוד, בארעא דגליל, מפני שהוא רמז לה' עליונה, גליל עליון. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שמר"ן אותיות מ"ר ו"ן, מ"ר מרמז על המשיח, שעליו נאמר אימתי קאתי מר, ובמירון יש את הו' שמתחבר לשער הנר"ן של משה, שמלמד את פנימיות התורה דרך המשיח. וכן **ל"ג בעומר** עם האותיות בגימטריא **משיח**. וכן מונבא בספר 'נהורא דיוסף' שהכתוב (עובדיה א, כא) "ועלו מושעים בהר ציון", ס"ת מר"ן. וכן **צפ"ת** הסמוכה למר"ן ר"ת הכתוב (עובדיה א, יז) "ובהר ציון תהיה פליטה". וכן מונבא בספר 'פרי חיים' שהכתוב (ש"ב כב, נא) "**מגדיל ישועות מלכו ועשה חסד למשיחו**" ר"ת **מי"ם חו"ל**. ומבאר לדברינו שהגאלה תבא דרך בחינת גל המחברת את המים לחול. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שהכתוב על הגאלה (תהלים קכו, א) "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחלמים" **כחל מי"ם**. וכן מצינו על דוד המלך מזרעה של לאה (מלכים א, ב, יא) **ובירושלים מלך שלשים ושלש שנים**" כמנן **ג"ל**. וכן דוד היה הדור ה**ל"ג** מאדם הראשון. וכן נראה שיש רמז בכתוב (ישעי' סג, ד) **כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה**". היינו שהגאלה כמוסה בבחינת **ל"ב**, וכשמגיע ל**ל"ג** מתגלה.**

צִפּוֹן פֶּלֶא בְּדִלּוּג תִּתְקַע"ד הַמְּלִים:

'מִשְׁתָּה ד'ק ה'תש"ח ה' אִי"ר י"ה ש"ך'

שְׁמִסְתִּים בַּפְּסוּק "וַיִּרְשָׁתָה וַיִּשְׁבָּתָ בָּהּ".

מוֹבָא ב'אגרות החזון איש' (א' ר"ד) בְּזִמְנֵי הַמְּלַחְמָה תְּהֵא רְגִיל בְּשִׁיר שֶׁל פְּגָעִים. הֵינּוּ שְׂרָאוּי לומר מְזִמּוֹר צ"א בְּזִמְנֵי מְלַחְמָה. וּפְרָק זֶה מְדַבֵּר עַל הַצְּלָה מִדְּבַר וּמַגִּפָּה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב שָׁם: "יֵשֵׁב בְּסִתְרֵי עֲלִיּוֹן בְּצֶל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן: אָמַר לֵה' מַחְסֵי וּמִצּוֹדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתָי בּוֹ: כִּי הוּא יִצְיָלְךָ מִפֶּחַ יְקוֹשׁ מִדְּבַר הוֹוֹת: בְּאַבְרָתוֹ יִסֹּף לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תִּחְסֶה צְנָה וְסַחְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפֶּחַד לִילָה מִחַץ יַעוֹף יוֹמָם מִדְּבַר בְּאֶפֶל יִהְיֶה מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים". וְכֵן צ"א הוּא שֶׁמֶ קְדוֹשׁ שִׁכְחוּ עֲצוּם לומר אוֹתוֹ לְלֶדָה קֵלָה, וְהוּא קְשׁוּר עִם לֶדֶת הַגְּאֻלָּה, כְּמוֹבָא בְּרַבְנֵי בְחִי' (שְׁמוֹת י"א, ח) "צֵא אֲתָה וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֶיךָ", בְּכָאֵן נִשְׁתַּלְחֻוּ יִשְׂרָאֵל וְהוֹתֵרוּ מִמַּאֲסָרָם בְּכַח עֲלִיּוֹן, וְעַל כֵּן יוֹצֵא מִן הַפְּתוּב הַזֶּה הַשֵּׁם הַיְדוּעַ לְאִשָּׁה הַמְּקֻשָּׁה לְלֶדֶת, וְכַחוֹ עֲצוּם לְפִתּוּחַ מוֹסְרוֹת הַנּוֹלָד שֶׁהוּא אֲסוּר בְּבֵית הָאֲסוּרִים לְהוֹצִיאוֹ מִמִּסְגָּר לְאוּרֵי הָעוֹלָם. לְפִי זֶה מוֹבֵן מִדְּוַע כָּל הָעוֹלָם נִמְצָא בְּהַסְגָּר, כְּפִי שְׂאוֹמֵר 'רַבְּנֵי בְחִי' שֶׁהוֹלָד בְּזִמְנֵי לְדָה הוּא בְּבֵית הָאֲסוּרִים עַד שְׁזוֹכָה לְצֵאת לְאוּרֵי הָעוֹלָם. וְכַעַת כָּל הָעוֹלָם בְּמַצָּב שֶׁל לֵידֶת מְשִׁיחַ, לְכֵן כָּלֵם בְּהַסְגָּר. וְכֵן "יֵשֵׁב בְּסִתְרֵי עֲלִיּוֹן בְּצֶל שְׁדֵי יִתְלוֹנָן" ר"ת יוֹתֵם בְּן עֲזִיָּהוּ שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי שְׁמַצִּילִין אֶת הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין. כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (סוֹכָה מ"ה): אָמַר רַבִּי חִזְקִיָּה, אָמַר רַבִּי יְרֵמְיָה מִשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, יָכוֹל אֲנִי לְפֹטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שְׁנִבְרָאתִי וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֵלְמִלִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי עַמִּי, מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו. וְאֵלְמִלִּי יוֹתֵם בְּן עֲזִיָּהוּ עַמְּנוּ, מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהֵרָה"ג ר' אֲבָרְהָם אֲגָשִׁי שְׁלִיט"א שְׁ"מִדְּבַר בְּאֶפֶל יִהְיֶה" בְּגִימְטְרִיא מְשִׁיחַ בְּן דָּוִד. ו'מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים" עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל חֵי וְקַיָּם.

מוֹבָא בְּסִפְר 'צִדְקַת הַצְּדִיק' שְׁקוּדָם הַגְּאֻלָּה יִהְיוּ יְהוּדִים כְּמוֹ הַמַּעֲפִילִים שֶׁהֵיוּ בִּיצִיאת מִצְרַיִם, שְׁנִסּוּ לְכַבֵּשׁ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַזִּמְנֵי, וּמִדִּיק מִלְשׁוֹן חֲז"ל שֶׁהַמַּעֲפִילִים בְּזִמְנֵי מִשָּׁה לֹא הִצְלִיחוּ, אֲבָל הַמַּעֲפִילִים לְפָנֵי הַגְּאֻלָּה הִעֲתִידָה יִצְלִיחוּ, וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו. (אוֹת מ"ו) הָעֲפִילוּ לְעֻלוֹת אֵף נִגְד רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְהֵם לֹא הִצְלִיחוּ בְּזֶה מִפְּנֵי שֶׁאֲכָלוּהָ פָּגָה, וּלְכַךְ אָמַר לָהֶם מִשָּׁה "וְהוּא לֹא תִצְלַח". נִרְאָה שֶׁעֲצָה הוּא אֵלָּא שְׁלֹא תִצְלַח, וְדִיק וְהִיא, שְׁבִכָּל מְקוֹם דְּרָשׁוּ ז"ל הִיא וְלֹא אַחֲרַת, שְׁיֵשׁ זִמְנֵי אַחֲרֵי שְׁמַצִּילִת, וְהוּא זִמְנֵי זֶה שֶׁהוּא עֲקֵבֵי מְשִׁיחָא: כְּמוֹ שְׂאֲמָרוּ ז"ל בְּעֵקֶבֶתָא

דְּמַשִּׁיחָא חוּצָפָא יַסְגָּא, שְׂאזָּה הוּא הָעֵת לְזָה. וּמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (חגיגה יג:) תַּנְיָא, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן הַחֲסִיד, אֵלוּ תַשַּׁע מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְאַרְבַּע דּוֹרוֹת שְׁקוּמְטוּ לְהַבְרָאוֹת קוּדָם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם, וְלֹא נִבְרָאוּ. עַמְד הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשִׁתְּלֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְהוּן הֵן עֲזִי פְנִים שְׁבַדּוֹר. וְרָאָה זֶה פְּלֵא מַה שְּׁשִׁלְחוּ לִי שְׁמֻצָּאוּ בְּדִלּוּג תַתְקַעֲד אוֹתִיּוֹת, אֶת רֶצֶף הַמְּלִים: מְשֻׁתָּה דְ'ק ה'תש"ח ה' אֵי"ר י"ה ש"ך שְׁמֻסְתִּים בְּפִסּוּקִים "וְיִרְשָׁתָהּ וְיִשְׁבְּתָהּ בָּהּ". "לְמַעַן תַּחְיָה וְיִרְשָׁתָהּ אֶת הָאָרֶץ".

הכל	974	התשחהאיר
ה טו-ט	ל	אתתן לו וקראע לי ראל יהוה והיה הברך חטאנתו נתתן לו ולא ירע לבבך בתתך
ה טז-ג	א	רץ מצרי סכלי מיחי ירו ולא יראה לך שאר בכל גבלך שבעתי מיסולאילי ומן
ה טז-ט	ד	דברי צדיקם צדקתך דף למען תחיה וירשת אתה ארץ אשר יהוה האלהיך נתן
ה יז-ד	ר	רץ אשר יהוה האלהיך נתן לך וירשתהו שבתה בהו אמרת אשימה עלי מלך כלה
ה יח-י	ק	סמקסמי מעונן ומנחשו מכשף וחברו חסרו ואלאבו ידעני ודרשאלהמת
ה יט-ה	ע	ערי סהאלהו חופן ירדף גאלהדס אחר הרצח כי חסלבו והשיגו כי רבהה
ה כ-ב	ג	גשהכהן ודבר אלהעסו אמר אלהשמע ישראל אתם קרבי סהי וסלמ לחמה עלאי
ה כז-ט	כ	כלואתו לאתכרתכי האדם עץ השדה לב אמפניך במצור ורקעץ אשר תדעכי לאעץ
ה כח-טז	ר	יהיה הלו לאי וכל לבכראתבן האהו בה עלפני בן השנו ואהבכרכי אתה בכרב
ה כט-ט	ו	ותבו אתה כרסל אתה רשבשור ובחמרי הודו לאתלבשעטס נצמרו פשתי סיחדו
ה ל-כח	א	אישנערבתו להאשר לאארשה ותפשהו שכבעמהו נמצאו ונתן האיש השכבעמה
ה לז-ט	ר	כיתועבתי יהוה האלהיך גמשני הסלאתשיך לאחיך נשך כספן נשך אכל נשך כלד
ה מז-יא	ה	האיש אשר אתה נשהבו יוציא אל יראתה עבוטהחו צה ואסאי שעני הוא לאתשכ
ה נה-ז	ו	ושסבישראל לאאבהי במי וקראולוזקני עירו ודברואלי וועמדו אמרלאח
ה סו-ו	ו	והמצריסו יענונו ויתנו עלינו ועבדהקשהו נצעקאל יהוה האלהי אבתינו ו
ה סז-א	ל	להמצוה האשר אנכי מצוה אתכם סהי וסוהיבי וסאשרתעברו אתה ירדן אלהאר
ה סח-כא	ה	מהו אמרכלהעסאמן ארושכבעסאחתו בתאבי ואובתאמו ואמרכלהעסאמן
ה סט-טו	ו	והיאסלאתשמעבקוליהוה האלהיך לשמר לעשות את כל מצותיו וחקתיו אשר
ה עה-לג	ע	עשו קורצו וכלהימיסוהייתמשגעמראעהיניך אשר תראה כי כהיהוה הבשח
ה עה-נג	ט	טנך בשר בניך ובנותיך אשר נתן לך יהוה האלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך
ה עה-סד	ה	האעניך אשר תראה והשיבך יהוה המצריסבאני ותבדרך אשר אמרת לך לאתס

התשחהאיר: ת 974

וְהַבְּאוֹר מדוע מופיע שם **י"ה** שְׁמֻסְמַל יחוד אָבָא וְאָמָא, יחד עם **ש"ך** דינים, דְּמוּבָא בְּעֵץ חַיִּים' לְהָאָרִיז"ל (שער יח ח"א ע' רסג) שְׁהַסוּד שֶׁל **ש"ך** דינים נִמְצָא בְּטֶפֶה שֶׁל יְסוּד אָבָא הַמְתַּמְתְּקִים בְּה' גְּבוּרוֹת שְׁבִיטוּד אָמָא. וְזֶה מְמַשׁ הַשְּׂרֵשׁ שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל סוּד יְחוּד אָבָא וְאָמָא שֵׁם **י"ה** עִם **ש"ך** דינים, שְׁמֻכִינִים אֶת הַמְּלָכוֹת לִיְחוּד וּמּוֹלִידִים אֶת מְשִׁיחַ. וְלִכֵּן זֶה קְשׁוּר עִם יְמֵי הָעָמֶר כְּמוּבָא בְּשִׁעַר הַפְּנוֹנוֹת' לְהָאָרִיז"ל (פסח יב) **דַּע פִּי הִנֵּה מ"ט יְמֵי הָעָמֶר הֵם יְמֵי הַדִּין שֶׁהֵם סוּד הַשְּׂרֵשׁ דִּינִים הַמְתַּמְתְּקִים בְּיָמִים הָאֵלּוּ בְּעִנְיַן הָעָמֶר, וְהַטַּעַם הוּא לְפִי שְׁעָדִין ז"א הוּא כָּל מ"ט יָמִים אֵלּוּ בְּבַחֲיַנַת קְטָנוֹת עַד חַג הַשְּׁבִיעוֹת.**

וּבְאֵר הרה"ג ר' אַבְרָהָם וְיִסְפִּישׁ שְׁלִיט"א מדוע מופיע **מְשֻׁתָּה דְ'ק, שְׁדִ'ק ר"ת** דְּבַר קוֹרוּנָה לְרַמֵּז שֶׁהַמְּשֻׁתָּה הִיָּה מִתְּשִׁיחַ עַד שְׁיַגִּיעַ דְּבַר קוֹרוּנָה, וּכְפִי שְׂרָאִינוּ בְּשַׁנַּת תש"פ שְׁכָבֶר לֹא הִיָּה מְשֻׁתָּה בְּה' אֵינִי לְאַחַר שֶׁהַתַּחֲחִיל הַדְּבַר קוֹרוּנָה.

ובאופן אחר אפשר לבאר ש"ד"ק הפונה לדבר מחלק כמו הפסוק "ויטחן עד אשר דק" שהפונה לפרוד וחלוקה, וכן היחס למשתה של המדינה מחלק להרבה שיטות; בין אלו שסוברים שיש כאן משתה ממש, עד אלו שסוברים שצריך לעשות משתה של אבילות.

והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שהפסוק **"ישב בסתר"** בגימטריא **תתקע"ד** וכפי שבארנו שהפסוק מרמז על מצב העבור שהולד יושב בסתר סגור בבטן אמו, וזה ממש הזמן של מדינת ישראל משנת תש"ח שהתחילו ה70 שנים של זמן העבור שמשוח מסתתר בפנים, והקלפות שולטות בחוץ. וכן **ב' פעמים תתקע"ד** עולה **1948** השתלשלות השנה הלועזית של **תש"ח**. וכן **6 כפול תתקע"ד** עולה **5844** שזה מספר הפסוקים בתורה שמכונים כנגד השנים. ונשאר **6 כפול 26** המספר של שם **הוי"ה**. והוסיף הרה"ג ר' ח. ש. שליט"א שפידוע חל יום ה' באיר באותו יום בשבוע, כמו שחל שביעי של פסח, בסוד החלוף של **ז"ע** בא"ת ב"ש וזה ממש רמז שהם קשורים לעזי פנים של התתקע"ד.

והוסיף הרה"ג ר' ל. שטרית שליט"א שהפעם הראשונה שמזכר **משתה** בתורה, היא בהצלת לוט מסדום כדי להוליד את שרש דוד ומשיח: (בראשית יט, ג) **"ויפצר בם מאד ויסרו אליו ויבאו אל ביתו ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו"**. ורואים קשר בין לידת שרש משיח בסדום, ללידת משיח במלחמת גוג ומגוג. והפסוק שנאמר בנקמת ה' ברשעים בלדת שרש משיח בסדום: (בראשית יט, כד) **"ויהי"ה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהו"ה מן השמים"** דומה לפסוק שנאמר על נקמת ה' ברשעים בלדת משיח במלחמת גוג ומגוג: (יחזקאל לח, כב) **"ונשפטתי אתו בדבר ובדם ונגשם שוטף ואבני אלגביש אש וגפרית אמטיר עליו ועל אגפיו ועל עמם רבים אשר אתו"**. וכן **"גפרית ואש"** אותיות **אז"ר תש"פ גו"ג**. וכן **"גפרית ואש"** בגימטריא **1000** המספר של הגאלה העתידה כמנין **משיח בן יוסף משיח בן דוד**. וכן **"גפרית ואש מן השמים"** עם האותיות בגימטריא **1500** שזה **תש"ף**. וכן **משתה לוט והמלאכים** עם המלים בגימטריא **ה'תש"ף** בגימטריא גדולה. וכן שמעתי שס"ת הכתוב: **"ונשפטתי אתו בדבר ובדם ונגשם שוטף ואבני אלגביש אש וגפרית אמטיר"** **ישמ"ר תש"פ**, שה' שמר את אבני האלגביש בשמים לשנת **תש"פ**. וכן **תש"פ** נרמז ב**"ונשפטתי"**.

שם אומר אותיות "שאו מרום".

מצינו במשנה (אבות ו) **מ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם**, ושמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א ש**מ"ח** קנינים הם כנגד **מ"ח** ימי העמר, והיום האחרון של העמר שהוא בחינת מלכות שבמלכות כולל את כלם, היינו שה**מ"ח** הם בחינת זכר, והיום ה**מ"ט** הוא בחינת מלכות שהיא נקבה שכוללת את כלם, לכן היום האחרון מתחבר לחג השבועות ששם נולדה המלכות. וכן שמעתי ממורי חמי הרה"ג ר' אברהם משה הלוי גרוסמן זצ"ל שהלשון **קנה** מראה על חשיבות, שהוא מחשיב את הדבר. כמו אדם שקונה דבר ומוציא ממון על זה, דבשביל לזכות לחכמה, צריך לותר מהנאותיו הגשמיות

ולתראות שמחשיב את החכמה, ואז יזכה לזה, וזאת עבודת ימי העמר לזכר את הנפש הבהמית כדי לזכות לתורה. כעין זה מובא בשם ר' איצ'לה מוואלאז'ין זצ"ל על הכתוב **"וקני ה' יחליפו כח"**, שהם מחליפים את כח והנאות הגוף תמורת השגת התורה. וכן **"מ"ח קנינים ר"ת קמ"ח** שמסמל את עבודת ימי העמר שעולים משעורים לחטים, והם מתחילים ב**פסח** בגימטריא **קמח**.

המשנה באבות (ו, ו) מביאה את **"האומר דבר בשם אומרו מביא גאלה לעולם"** שהוא הקנין האחרון במ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם, ויש כאן רמז שזה הקנין האחרון שאחריו כבר זוכים לגאלה ולמלכות בית דוד, וכפי שהמשנה ממשיכה **הא למדת כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאלה לעולם, שנאמר "ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי"**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ח. ש. שליט"א **"ששם אומרו אותיות "שאו מרום" לרמז על שער הנ' שמגיעים אליו בחג השבועות, כמובא בספר 'שארית נתן' שכתב על הכתוב "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה" מ"י בגימטריא נ', ואמרו חז"ל איסתפל באורייתא וברא עלמא, וזה הרמז מ"י ברא אלה, כי מ"י רומז לתורה, ועל פי התורה ברא אלה שהוא העולם הזה.**

מצינו בזהר (הקדמה א:) סוד זה לא נגלה, חוץ מיום אחד שהייתי על שפת הים, ובא אליהו ואמר לי רבי ידעת מה הוא **"מי ברא אלה"** וכו', אמר לי רבי דבר סתום היה לפני הקדוש ברוך הוא ונגלה בישיבה עליונה וכו'. ועל הסוד הזה מובאת שם בזהר הלשון: **אתא רבי אלעזר וכלהו חבריא ואשתטחו קמיה, בכו ואמרו אלמלא לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.** סוד זה הוא על האמא שנקראת **"מי"** שהיא אותיות **ים**, שמשפיעה לתפארת היינו פרצוף ז"א שנקרא **"אלה"**, ושניהם יחד הם אותיות **אלהים**, כפי שמבאר שם הזהר. וזה אותו סוד של שם **א"ם ג"ל** שהוא חלוף שם **אלהים**, כפי שמובא ב'שער הפנונות' להאר"ל (ספירת העומר ח"ב קצ) **ובבוא יום ל"ג לעמר אז נתגלה קטנות ב' של אמא שהוא שם אכדט"ם אשר באמא והנה הוא חלוף שם אלהים אשר הוא בחינת רחמים בסוד אלהים חיים.** ומבאר ה'שער הפנונות' שם את סוד המתקת האמא ביום זה, שהאותיות הפנימיות של שם **אלהים**, שהן האותיות **לה"י** מתחלפות לאותיות **כד"ט**. כ' לפני ל', וד' לפני ה', וט' לפני י', בגימטריא **ל"ג**, ובניחוד עם הא' והמ', זה **א"ם ג"ל**. ושמות אלו מתגלים ב'ל"ג בעמר דרך האמא להמתיק את הדינים. והם בסוד הגל שהפריד בין יעקב ללבן. וכן מרמז הא"ם ג"ל על ספירת הבינה שנקראת **א"ם** שמשפיעה את השפעת התורה דרך בחינת **ג"ל** שהוא רשב"י. וכפי שמובא בספר 'קדשת לוי' (ויצא) **מל"ג בעמר מתחיל ההארה של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וזהו "ויקרא לו יעקב גל עד", כלומר פיון שמגיע ג"ל שהוא מרמז על ל"ג בעמר אז מתחילין להאיר בחינות הארה קבלת התורה. וכן מובא ב'שער הפנונות' להאר"ל (ספירת העומר) וזה סוד מה שאמר יעקב **"ע"ד הג"ל הזה"** רמז אל השם הנזכר שהוא בגי' ע"ד. ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בגימטריא **ג"ל** והנה בהגלות נגלות השם הנזכר ביום **ל"ג לעמר** שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים פנזכר אז פסקו**

מלמות. רואים שהאר"ל מקשר את הגל של יעקב שהיה סמל לתורה ל"ג בעמר. וכן **גל עד**, מרמז על השפעת פנימיות התורה, **גל** הוא מלשון **גלוי**, ו**עדות** מגלה את הנסתר לבית דין, והיא מסמלת את גלוי הנסתרות. ושמעתי מהרה"ג ר' ח. ש. שליט"א **ששמעו"ן** נרמז בר"ת של הכתוב (ישעיה מ, כו) **"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה"**. וכן רבנו האר"י נרמז שם באות שניה: **"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה"**. וכן **"ברא אלה"** בגימטריא **"ח אייר יום ל"ג בעמר"**. **שמעתי** בשם ספר 'תפלה למשה' ששתי המלים הראשונות בתורה שבכתב **"בראשית ברא"** בגימטריא **"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"** שאתו פותח התנא את התורה שבעל פה בהלכות קריאת שמע. והוסיף הרה"ג ר' מיכאל הראל שליט"א שמצינו קשר בין בראשית לקריאת שמע בפסוק **"שאו מרום עיניכם"** כמובא בזהר: (תיקונים פה): **"בראשית ברא אלהים"**. **"שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה"**, **מי אלה**, הוא **אלהים**, **מי ברא לאלה**, **שאו מרום עיניכם דא קריאת שמ"ע**, ראשי תיבין שמע דמיחדין ישראל לקודשא בריך הוא פעמים, ותשפחו תמן מ"י דאיהו כללא דחמשין אתוון. וכן הר"ת של תחלת המשניות מאימתי קוראין את שמע בגימטריא **אמ"ת** כמו הס"ת של **"בראשית ברא אלהים"**. וכן קריאת שמע מסימת "ה' אלהיכם אמת". וכן שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שהמלים התחלה סיום בגימטריא **"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"** עם האותיות. וכן **"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"** בגימטריא **משיח בן דוד**, שבזמנו נזכה לגלות ולראות את יחוד ה' עד למטה מטה. ובאפן אחר שמעתי מהרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א ש**"שמע ישראל הוי"ה אלהינו הוי"ה אחד"** בגימטריא **משיח**.

**מלכ"י האמור"י ס"ת הכתוב "ושמרת כל חקיו כל המחלה
אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני הוי"ה רפאך".
וחדש אי"ר ר"ת "אני הוי"ה רפאך", ומרמז בכתוב אי"ר מלכ"י
האמור"י.**

מובא ב'ספר הלקוטים' להאר"ל (דברים ע' רסד) שסיחון מלך חשבון הוא בסוד קלפת הערלה החופפת על היסוד, הארץ עלתה מהמלכות דקלפה ליסוד דקלפה, ואז טהר אותה סיחון לישראל שיוכלו לכבשה. ומובא ברבנו בחיי' (במדבר כא, לד) **ויש לדעת כיון שסיחון ועוג אחים היו קודם המבול ועוג לבדו הוא שפלט ואנו רואין שלא ניצולו כי אם שמונה שבתבה, אם כן סיחון זה מהיכן יצא והיאך היו אחים שאמר עליהם אחי הווי. וראיתי במדרש סיחון ועוג בני שמחזאל היו שהיה מבני האלהים, ושמחזאל בא על אשתו של חם סמוך לכניסתה לתבה,**

וְסִיחוֹן נוֹלַד בְּתַבָּה, וְלָכֵן שָׁמַשׁ חָם בְּתַבָּה כְּדֵי לַחְפוֹת עַל אֲשֶׁתּוֹ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ שְׁסִיחוֹן הוּא בְּחִינַת הָעֶרְלָה שְׁעַל הַבְּרִית, לְכֵן הוּא הֵיךְ בְּחִינַת הָעֶרְלָה שְׁחוֹפֶפֶת עַל תַּבַּת נֹחַ שְׁהִיְתָה בְּבַחֲיַנַת בְּרִית, וְכֵן סִיחוֹן מְלֻךְ הַחֲשׁוֹבוֹן הֵיךְ בְּבַחֲיַנַת הָעֶרְלָה שְׁמַלְבִּישָׁה עַל תּוֹרַת הַרְמֵז שְׁהִיא חֶלֶק מִהַבְּרִית. וְכֵן מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (שְׁמ״ר ל, יג) שְׁבִקְשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַן אֶת הַתּוֹרָה לְדוֹר הַמַּבּוּל, וְלֹא רָצוּ לְקַבְּלָהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּכִינּוֹן שְׁהֵיךְ לָהֶם אֶת נֹחַ, יְכַלּוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה דְּרָךְ נֹחַ שְׁהוּא מִשָּׁה, וּמֵאַחַר שְׁלֹא הִסְכִּימוּ, קִבְּלוּ מִבּוּל.

מוֹבָא בְּסִפְר׳ עֵירוֹת דְּבִשׁ׳ שְׁמַלְחַמַת סִיחוֹן וְעוּג הִיְתָה בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, נִרְאָה דְּכִמּוֹ שְׁבְּאַלּוּל הַתְּחִילָה יְצִיאַת נֹחַ מִהַתְּבָה וּמִקְלָפוֹת סִיחוֹן וְעוּג שְׁהִלְבִּישׁוּ עַל הַתְּבָה, כִּךְ מִשָּׁה נִצַּח אֶת קְלָפוֹת סִיחוֹן וְעוּג בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, וְכִפִּי שְׁמוּבָא 'נְהוּרָא דִּיּוֹסִף' (ח"א תַּקְכַּח) שְׁתַּאֲרִיכִי הַיְצִיאָה מִהַתְּבָה, מִקְבִּילִים לְתַאֲרִיכִי בְּרִיאַת הָעוֹלָם. דְּשִׁלּוּחַ הַיּוֹנָה הַשְּׁנִי הֵיךְ בְּיוֹם כ"ד בְּאַלּוּל, וְהַיּוֹנָה חֲזָרָה עִם עֵלָה זֵית בְּפִיָּה, לַעֲת עָרַב בְּכִנְיַת יוֹם כ"ה בְּאַלּוּל, שְׁהוּא יוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם. וְהַשִּׁלּוּחַ הַשְּׁלִישִׁי שְׁהַיּוֹנָה יְצִיאָה לְגַמְרִי מִהַתְּבָה וְלֹא חֲזָרָה, הֵיךְ בְּיוֹם א' בְּתַשְׁרִי, יוֹם בְּרִיאַת אָדָם הַרְאִשׁוֹן.

וְלָכֵן עֵמוֹן וּמוֹאֵב טְהָרוּ בְּסִיחוֹן כִּי סִיחוֹן קִבֵּל כַּח מַתְבַּת נֹחַ שְׁהֵיךְ בַּה כַּח לְטַהַר אֶת הָאָרֶץ, כְּמוּבָא בְּגַמְרָא (זבחים קיג), וְכֵן מְצִינּוּ שְׁהַמַּבּוּל יָרַד אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, וְכֵן מִשָּׁה הֵיךְ בְּהַר סִינַי וְקִבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה. דְּנִתְיַנַת הַתּוֹרָה וְהַמַּבּוּל הָיוּ בְּאוֹתָהּ בְּחִינָה, דְּכִמּוֹ שְׁהַמִּים הַגְּשָׁמִיִּים יָרְדוּ עַל הָעוֹלָם בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, וְזֶה הֵיךְ לְצַרְךְ נֹחַ, בְּשִׁבִיל לְטַהַר אֶת הָאָרֶץ, דְּבִשְׁבִיל לְהַרְג אֶת הַרְשָׁעִים מִסְפִּיק יוֹם אֶחָד שֶׁל מַבּוּל, כִּךְ הַמִּים הַרוֹחֲנִיִּים שְׁהֵם הַתּוֹרָה, נִתְנוּ לְמִשָּׁה בְּמִשְׁךְ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, כְּדֵי לְטַהַר, דְּהַתּוֹרָה נִמְשָׁלָה לְמִים טְהוֹרִים שְׁמִטְהָרִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יחזקאל לו, כה) **"וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם"**. וְטַהַרָה בָּאָה בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים כְּמוֹ שְׁמְצִינּוּ בְּמִי מִקְנֵה שְׁמִטְהָרִים בְּמִסְפָּר אַרְבָּעִים אַרְבָּעִים סָאָה. וְכִפִּי שְׁמוּבָא בְּ'רוֹחֶךְ' שְׁאַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה יֵשׁ בְּהֵם 960 שְׁעוֹת, וּבְאַרְבָּעִים סָאָה יֵשׁ 960 לוּגִין. וְהַאֲרָבָעִים יוֹם וְלַיְלָה שְׁהָיוּ בְּמַבּוּל וּבְמַתַּן תּוֹרָה הָיוּ בְּבַחֲיַנַת מִקְנֵה שֶׁל אַרְבָּעִים סָאָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר׳ 'נְהוּרָא דִּיּוֹסִף' שְׁהַמִּים הַתְּגַבְּרוּ בְּמִשְׁךְ מֵאָה וְחַמְשִׁים יוֹם, וְרַק בְּיוֹם הַקַּנ"א כְּמַנִּין מִקְנֵה הַשְּׁלֵמָה הַטְּהָרָה, וְהַמִּים הַחֲלוּ לְסַגֵּת. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' מ. פ. שְׁלִיט"א שְׁהַכַּתּוּב (בְּרַשִׁית ו, ט) **"נֹחַ אִישׁ צָדִיק תָּמִים הָיָה בְּדוֹרֵתוֹ"** ר"ת תַּב"ה וְס"ת מִקְנ"ה.

וְכֵן מוּבָא בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יְצַחֲקָה גִּנְזְבוּרְג שְׁלִיט"א שְׁאַפְשֵׁר לְרֵאוֹת בְּמִפָּה שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַמִּקְרָאִית שְׁהִיְרָדוֹן עוֹבֵר בְּדִיּוֹק בְּאַמְצַע בֵּין הָעִיר חֲשַׁבּוֹן לִירוּשָׁלַיִם, וְחֲשַׁבּוֹן מִקְבִּילָה בְּקוֹ הָאֶפֶק מְכּוֹן מוֹל יְרוּשָׁלַיִם מִמֶּשׁ, וְחֲשַׁבּוֹן וִירוּשָׁלַיִם מְרַחֲקוֹת מְרַחֵק שְׁוֶה מֵהִיְרָדוֹן, וְיוֹצֵא שְׁהִיא הַמִּקְבִּילָה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם מִמֶּשׁ בְּעֵבֶר הִיְרָדוֹן, וְנִרְאָה לְהוֹסִיף דְּמוּבָא בְּסִפְר׳ הַלְקוּטִים 'לְהַאֲרִיז' (דְּבָרִים ע' רסד) **יְרָדוֹן סוּד יְסוּד דְּנוֹקְבָא וְכוּ' אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיא הַנוֹקְבָא וְהִיְרָדוֹן יְסוּד**. רוֹאִים שְׁהִיְרָדוֹן הוּא יְסוּד הַנוֹקְבָא שֶׁרֵשׁ דּוֹד הַמֶּלֶךְ, וְחֲשַׁבּוֹן וִירוּשָׁלַיִם הֵן שְׁנֵי צְדִי יְסוּד הַנוֹקְבָא. וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵהַרְה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שְׁהַשְּׁתַּלְשֵׁל שְׁאוּמְרִים עַל יְרוּשָׁלַיִם וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ ר"ת ת"ו הֵינּוּ תַבְנֵה וְתַכּוֹנָה שְׁזֵאת לְשׁוֹן שְׁהַתּוֹרָה כְּתָבָה עַל הָעִיר חֲשַׁבּוֹן שְׁנִקְרָאת **עִיר סִיחוֹן** שְׁנִקְרָאת גַּם קְרִית סִיחוֹן כְּמוֹ יְרוּשָׁלַיִם שְׁתַּקְרָא בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה קְרִיָּה, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיה א, כו) **"וְאֲשִׁיבָה שְׁפִטֶיךָ כְּבָרָאשְׁנָה"**

ויעצו כבתחלה אחרי כן יקרא לך עיר הצדק קריה נאמנה". וכן סיחון בגימטריא שנת הקץ תשע"ח שאנו מצפים לבנות בית המקדש ויתקיים תבונה ותכונן. וכן שנת הקץ תשע"ח נרמזת בפתוב על אברהם שהלך בפעם הראשונה למקום המקדש: (בראשית כב, ג) "ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים", המלים "ויקם וילך" בגימטריא 222 מספר השנים מתשע"ח עד סוף האלף. "אל המקום" גם בגימטריא 222. "אשר אמר לו" בגימטריא תשע"ח. והוסיף הרה"ג ר' שמואל טריאסטור שליט"א ש222 בגימטריא הכתוב (תהלים קנ, ב) "הללוהו כרב גדלו".

והוסיף הרה"ג ר' א. ה. שליט"א שסיחון מלך האמורי קשור לספירת העמר, לכן הוא היה מלך חשבון, כי בספירת העמר עושים חשבון כשסופרים את העמר. ומבאר לדברינו שכל אלו הם הקלפות שמלבישים על המלכות, ובספירת העמר מעלים את המלכות ליסוד כדי לטהר אותה לקראת חג השבועות ליחוד העליון, כפי שבארנו במאמר 'חשמל שופר' שספירת העמר היא בחינת יסוד, והיא מטהרת את המלכות בבחינת ז' נקיים. וזה באותה בחינה של עמון ומואב טהרו בסיחון מלשון טהרה, שהמלכות דקלפה נטהרה לפי ערך כדי שישאל יוכלו לכבש אותם. וכן מלכ"י האמורי ס"ת הכתוב (שמות טו, כו) "ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני הוי"ה רפאך". וחדש אי"ר שבו סופרים את העמר ר"ת "אני הוי"ה רפאך", ומרמז בפתוב אי"ר מלכ"י האמורי. ואף על פי שמואב בספר 'יערות דבש' שמלחמת סיחון ועוג היתה בחדש אלול, מיום ב' אלול עד שמיני עצרת יש מ"ט יום, כדגמת מ"ט ימים של ספירת העמר. והטעם שמב' אלול ולא מראש חדש, דזה בבחינת "ממחרת השבת" ממחרת הראש חדש, וכן ראש חדש הוא יומים, כשיום אחד שיק לחדש אב, וממילא הראש חדש הוא בפני עצמו. וכן מובא בספר 'בני יששכר' (תשרי יב, ג) שיום הושענא רבא הוא סיום וחתמת כל עבודת ימי חדש אלול והימים הנוראים. ולכן אומרים הושענא נא לרמז על נ"א ימים שמראש חדש אלול עד הושענא רבא. ורואים שמשך את עבודת הימים מראש חדש אלול עד הושענא רבא כיחידה אחת, וכיון שהוא מונה גם את ראש חדש הוא מגיע לנ"א יום. וכן רואים מכתבי הארז"ל שכל עבודת הימים הנוראים ועשרת ימי תשובה וסכות, הם הכנה אחת ארפה לקראת היום הגדול שמיני עצרת שהוא בבחינת נשואין של הקדוש ברוך הוא עם כנסת ישראל. וכן מצינו בזהר (תיקונים כט:) ששמיני עצרת כולל בתוכו את כל החגים. וכן מספר השעות בימי ספירת העמר 49 כפול 24 יוצא 1176 כמנן הכתוב (במדבר כט, לה) "ביום השמיני עצרת תהיה לכם".

שאינו יודע לשאול גאולה. בבחינת שאינו צלוי כל צרכו.

שמעתי מהרה"ג ר' א. כליל שליט"א שהפסוק ה5780 מתחלת התורה לפי הספירה הרגילה הוא: (דברים לב, כח) "כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה". ויש פאן רמז על עם ישראל שאובדים עצות ואין בהם תבונה לחזר בתשובה להבין מה ה' רוצה מאתנו. וכן שמעתי מהרה"ג ר' א. י. שליט"א שהבן הרביעי בהגדה של פסח שאינו יודע לשאול, רומז פעמים על הקורונה. שאינו בגימטריא קורונה וגם לשאול בגימטריא קורונה. והפתרון נמצא בתבת יודע, בגימטריא שמות

הוי"ה אדני"י שְׁמִסְמָלִים אֶת הַיְחִוּד הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּסוּד יְדִיעָה, כְּמוֹ "וַיֵּדַע אָדָם אֶת חַוָּה". וְהוֹסִיף הַרְהֵ"ג ר' אֵלִיהוּ נַחְמָנִי שְׁלִיט"א שֶׁשְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל בְּגִימְטְרִיא 830 שֶׁזֶה הַזְמַן שֶׁהָיוּ שְׁנֵי בְּתֵי מִקְדָּשׁוֹת, וּבְאַפֵּן אַחַר שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל בְּגִימְטְרִיא ב' פְּעָמִים בֵּית. לְרַמְזוֹ שֶׁצָּרִיךְ לְשֵׁאוֹל אֶת הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי, וְלִכְּנֹן שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל ר"ת שְׁלִישִׁי שֶׁלֹּא מִבְּקָשִׁים מִסְפִּיק אֶת הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי. וְכֵן קוֹרוֹנָה בְּמִלּוּי בְּגִימְטְרִיא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. וְהוֹסִיף הַרְהֵ"ג ר' דָּוִד וַיְצַמֵּן שְׁלִיט"א שֶׁרַק בְּתֻשׁוּבָה לִבֵּן שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל נֶאֱמַר בְּהַגְדָּה שֶׁל פֶּסַח: וְשְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל אֶת פְּתַח לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר "וְהַגְדַתְּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעָבוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם". וְהַמְלִים "בַּיּוֹם הַהוּא" שֶׁנֶּאֱמָרוּ רַק כָּאֵן מִרְמְזוֹת עַל הַגְּאֻלָּה לְעֵתִיד לְבוֹא "וְנִשְׁגַב הוִי"ה לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא". וְכֵן הֶרְמֵז שֶׁמִּצְאוּ עַל הַקוֹרוֹנָה בְּדַבְרֵי רַש"י בְּהַכְנָה שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַכַּת בְּכוֹרוֹת (שְׁמוֹת יב, ט) "אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא" שְׂאִינוּ צְלוּי כָּל צָרְכּוֹ קוֹרְאוּ נָא בְּלִשׁוֹן עֲרָבִי. הַמְלִים שְׂאִינוּ צְלוּי כָּל צָרְכּוֹ בְּגִימְטְרִיא שְׂאִינוּ יוֹדְעֵי לְשֵׁאוֹל גְּאוֹלָה. וְלִכְּנֹן הוּא בְּבַחֲיַנֵּת שְׂאִינוּ צְלוּי כָּל צָרְכּוֹ כִּי צְלוּי הוּא לִשׁוֹן תְּפִלָּה שְׁנִקְרָאת צְלִיָּה. וְה' מֶרְמֵז שֶׁחֲסָרָה כָּאֵן תְּפִלָּה וּבִקְשֵׁת הַגְּאֻלָּה. וְכֵן כָּאֵן שְׂאִינוּ בְּגִימְטְרִיא קוֹרוֹנָה וְגַם כָּל צָרְכּוֹ בְּגִימְטְרִיא קוֹרוֹנָה. וְה' מֶרְמֵז קוֹרְאוּ נָא בְּלִשׁוֹן עֲרָבִי שֶׁנִּתְפַּלֵּל בְּשִׁפְתַי לַע"ז שֶׁלֵּנוּ כְּמוֹ לִשׁוֹן עֲרָבִי וְנִבְקַשׁ אֶת הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים.

הַקְצִים שֶׁל הַשָּׁנִים תִּשְׁכ"ח תִּשְׁל"ח תִּשְׁ"ע נִרְמְזִים בְּעִקְדַת

יְצַחַק בְּאַפֵּן שֶׁל שְׁלִיָּלָה, הֵינּוּ שְׁלֵא נִזְכָּה לָהֶם.

מִצִּינּוֹ בְּמִדְרַשׁ (ב"ר נו, ט) "וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסַבָּף בְּקַרְנֵי", מֵהוּ אַחַר אֱמַר רַבִּי יוֹדֵן אַחַר כָּל הַמַּעֲשִׂים יִשְׂרָאֵל נֶאֱחָזִים בְּעֵבְרוֹת וּמִסְתַּבְּכִין בְּצָרוֹת וְסוֹפֵן לִיגָאֵל בְּקַרְנֵי שֶׁל אֵיל, שֶׁנֶּאֱמַר "וְה' אֱלֹהִים בְּשׁוֹפָר יִתְקַע וְגו'". רַבִּי לױ אֱמַר לְפִי שֶׁהִיָּה אַבְרָהָם אֲבִינוּ רוֹאֵה אֶת הָאֵיל נִיתּוֹשׁ מִן הַחֶרֶשׁ הַזֶּה וְהוֹלֵךְ וּמִסְתַּבֵּף בְּחֶרֶשׁ אַחַר, אֱמַר לוֹ הַקַּב"ה כִּד עֵתִידִין בְּנִיךְ לְהִסְתַּבֵּף לְמַלְכֵיכוֹת; מִבְּבֵל לְמִדִּי, מִן מִדִּי לְיוֹן, וּמִיּוֹן לְאַדוּם וְסוֹפֵן לִיגָאֵל בְּקַרְנֵי שֶׁל אֵיל הִדָּא הוּא דְכֹתִיב "וְה' אֱלֹהִים בְּשׁוֹפָר יִתְקַע". וְשִׁמְעֵתִי שֶׁ"בְּקַרְנֵי" מֶרְמֵז עַל מַגְפַּת הַקוֹרוֹנָה. וְכֵן "נֶאֱחָז בְּסַבָּף בְּקַרְנֵי", בְּגִימְטְרִיא נִגְיָף הַקוֹרוֹנָה עִם הַמְלִים וְהַכּוֹלֵל. וְכֵן הַפְּתוּב (בְּרַאשִׁית כב, יג) "וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסַבָּף בְּקַרְנֵי וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם". בְּגִימְטְרִיא מַגְיַפַת הַקוֹרוֹנָה. וּבְגִימְטְרִיא אוֹת צִדִּי"ק סוֹפִית שְׁבָה עֵתִיד ה' לִגָּאֵל אוֹתָנוּ בְּגְאֻלָּה הַעֲתִידָה. וְכֵן "וְהִנֵּה אֵיל אַחַר" אוֹתִיּוֹת "לֹא יֶאֱחָר" וְנֶרְמֵז בְּפִסּוֹק שֶׁנֶּאֱמַר עַל הַגְּאֻלָּה הַעֲתִידָה: "אַחַר יִשְׁבוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִקְשׁוּ אֶת י"י אֱלֹהֵיהֶם". וְכֵן מוּבָא בְּפִרְקֵי דְר"א' (לא) אֶפְרוֹ שֶׁל אֵיל הוּא יְסוּד שֶׁעַל גַּבִּי הַמַּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי. וְהַיְסוּד בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ מִסְמַל אֶת סְפִירַת הַיְסוּד מִקוּם הַיְחִוּד, לִכְּנֹן שֶׁשֶׁכְּנוּ אֶת רַב דָּם הַקְּרִבְנוֹת, כְּדַבְּרָנוּ בְּמִאֲמַר 'חֲשַׁמֵּל דָּם'. וּמִצִּינּוֹ בְּרַש"י שֶׁם "וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסַבָּף בְּקַרְנֵי", שֶׁהִיָּה רַץ אֶצֶל אַבְרָהָם

והשטן סובכו ומערבו באילנות. ורואים שהשטן נאחז במעשה היחוד. וכן "אחר נאחז בסבך" בגימטריא נחש שהוא השטן המעכב את משיח. והוסיף חכם אחד שנקמזה שנת תש"פ בהמשך הפסוקים שם בעקדת יצחק: "ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנה את יחידך: כי ברח אברכה והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים". וכפי שמובא שם ברמב"ן שהבטחות אלו נאמרו על הגאולה העתידה. וכן עקדת יצחק עם המלים והכולל בגימטריא ה'תש"פ. וכן הקץ של שנת תשכ"ח נרמז שם: "ולא חשכת את בנה" ואם נוסיף ב"ן שנים לתשכ"ח נקבל תש"פ. וכן הקצים של השנים תשכ"ח תשל"ח תש"ע נרמזים שם באפן של שליחה, הינו שלא נזכה להם: "ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי גרא אלהים אתה ולא חשכת את בנה את יחידך ממני".

המה פָּרְעוּ וְנָפְלוּ בְּבַחֲיַנְתָּ אִשָּׁה שְׁפוֹרְעַת לְלֹדָתָ.

רואים שהמגפה מפילה את הפלפלה בכל העולם ששרשה ברומי הרשעה, שהם יונקים ממשיח שיושב בשערי רומי. ומצינו קשר בין מגפה להשפעת הפרנסה, כמובא בגמרא (תענית ח): בימי רבי שמואל בר נחמני הוה כפנא ומותנא, אמרי היכי נעביד נבעי רחמי אתרתי לא אפְּשֵׁר, אמר להו ר' שמואל בר נחמני נבעי רחמי אכפנא, דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב, דכתיב "פוחח את ידך ומשביע לכל חי רצון". ורואים שר' שמואל אמר שייבקשו על הפרנסה, וממילא יקבלו עם זה גם חיים ותבטל המגפה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שיש רמז בכתוב (תהילים ס, י) "על אדום אשליך נעלי", ומבאר ה'מצודות דוד' "אשליך נעלי" אשים ברגליהם לסגרם בהם. ובמצודת ציון כתב "נעלי" מלשון מנעול העשוי לסגור בו כמו מנעוליו ובריחיו. וכפי שרואים שה' סוגר אותם על מנעול בבתיהם ולא יכולים לצאת, וככה מפסידים את הממון והנעלים שמעמידים אותם על רגליהם. כמובא בגמרא (סנהדרין קי). "ואת כל היקום אשר ברגליהם", אמר רבי אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. וכן שמעתי ש"אשליך בגימטריא קורנה. וכן צורת איטליה במפה היא בצורת מגן שהוא נעל, ואותיות מגפה הם המג"ף, לרמז על הסוף שלהם דרך מגפה קשה. וכן איטליא בגימטריא שם אדנ"י, לרמז שהם הקלפה שמלבישה על המלכות דקדשה שנקמזת בשם אדנ"י. וכן מובא ברש"י (בראשית כה, כג) כְּשִׁזָּה קָם זֶה נוֹפֵל וְכוּ', לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של ירושלים. וכן שמעתי שהכתוב (תהילים כ, ט) "המה פָּרְעוּ וְנָפְלוּ וְאֲנַחְנוּ קַמְנוּ וְנִתְעוֹדַד" בגימטריא קורונה. וכן וְנָפְלוּ נרמז בכתוב (בראשית כה, יח) על פני כל אחיו נפל: ואלה תולדות יצחק בן אברהם", וכפי שמובא בבעל ה'טורים' שם: "על פני כל אחיו נפל" וסמיו ליה ואלה תולדות יצחק. לומר כְּשִׁזָּה קָם זֶה נוֹפֵל וְכוּ', לא נתמלאה צור אלא בן דוד שהוא מתולדות יצחק. והוסיף הרה"ג ר' אברהם הירש שליט"א שפָּרְעוּ מרמז על לידת משיח בבחינת אשה שפוֹרְעַת לְלֹדָתָ. ואמות העולם שהם בחינת הדם הטמא שיוצא בלדה, מקבלים את מפלתם שאין להם יותר וניקה מהולד

שִׁבְּנִים. וְלֹכַן הַפְּסוּק מוֹפִיעַ בְּסוּיָם מִזְמוֹר "לְמִנְצַח יַעֲקֹב ה' בְּיוֹם צָרָה" שְׂאוֹמְרִים אַחֲרֵי הָעֲמִידָה, שִׁמְכֹנִים בְּסִדוֹר הַרְש"ש אֵת הַשְּׂבָעִים קוֹלוֹת שֶׁל הַיּוֹלָדוֹת בְּשָׂבָעִים תְּבוֹת שֵׁשׁ בְּמִזְמוֹר, וּבִקְדֻשַׁת וְבֵא לְצִיּוֹן שְׂאוֹמְרִים לְאַחֲרֵי מְכֹנִים אֵת הַלְדָּה. וְלֹכַן פּוֹתְחִים בְּמַלִּים "וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל", שֶׁהַגּוֹאֵל נוֹלַד מִצִּיּוֹן הַמְּסַמְּלֵת אֵת מְקוֹם הַלְדָּה כִּידוּעַ. וְהַבְּאֵנוּ שֶׁלֹכַן הַמִּזְמוֹר הַזֶּה הוּא מִזְמוֹר כ' שֶׁמְסַמֵּל אֵת הָאֶרֶץ הַקְּתָר שֶׁל הַיַּחֲוֵד הָעֲלִיּוֹן. וְהַמִּזְמוֹר מְסַיֵּם בְּתַבַּת "קְרָאנוּ" שֶׁמְרַמֵּז עַל מַגֵּפַת הַקּוֹרוֹנָה שֶׁבָּה נִמְצְאוֹת נִקְדַּת לְדַת מְשִׁיחַ.

צִפּוֹן מֵאֵת הַרַה"ג ר' מִתְתִּיָהוּ גִלְזֶרְסוֹן שְׁלִיט"א ב"ן יִשְׂרָאֵל, ב"ן דָּוִד, ב"ן יוֹסֵף, אֱלִיָּהוּ, בְּתִישׁ"פ, יִגָּא"ל, גָּא"ל ב"א.

אשט ורהאחתי להטהכה ו אשו י כ פ ר ב ו ל ו י ה י ה ו ה כ ה ו ה ח ק ר כ א ת ע ל ת א י ש ע ו ו ה ע ל ה א ש ו ר ה ק ר י ב י	ג ז
טמא ו ב י ו ה ט ה ו ר ו ל ה ו ר ת א ת ב נ י י ש ר א ל א ת כ ל ה ח ק י ס א ש ר ד ב ר י ה ו ה א ל י ה מ ב י ד מ ש ה ו י ד ב ר מ ש ה א	ג י
ח ד ס צ ר ע ת פ ר ח ת ה ו א ב ק ר ח ת ו א ו ב ג ב ח ת ו ו ר א ה א ת ו ה כ ה ו ו ה נ ה ש א ת ה נ ג ע ל ב נ ה א ד מ ד ס ת ב ק ר ח ת ו א	ג י ג ח ב
ו ש נ י ב נ י י ו נ ה ו ה ב י א ה א ו ת ס א ל ה כ ה ו א ל פ ת ח א ה ל מ ו ע ר ו ע ש ה ה כ ה ו א ת ה א ח ד ח ט א ת ו א ת ה א ח ד ע ל ו	ג ט ו כ ט
ר ח ט א ו נ ס ל ח ל ו ח ט ט א ת ו א ש ר ח ט א ו כ י ת ב א ו א ל ה א ר ק ו נ ט ע ת ס כ ל ע ק מ א כ ל ו ע ר ל ת ס ע ר ל ת ו א ת פ ר י ו	ג י ט כ ב
ח י ס כ ו ש נ ת ו ל ע ל ה ל י ה ו ה ו מ נ ח ת ו ש נ י ע ש ר נ י ס ס ל ח ל ו ל ה ב ש מ ו א ש ה ל י ה ו ה ר י ח נ י ח ח ו נ ס כ ה י	ג כ ג י ב
ו ג א ל ב א ל ה ו י צ א ב ש נ ת ה י ב ל ה ו א ו ב נ י ו ע מ ו כ י ל י ב נ י י ש ר א ל ע ב ד י ס ע ב ד י ה ט א ש ר ה ו צ א ת י א ו ת מ ו	ג כ ה נ ד
ר י ס ת ו ל ד ת ס ל מ ש פ ח ת ס ל ב י ת א ב ת ס ב ח ס פ ר ש ו ת ב נ ע ש ר י ס ש נ ה ו מ ע ל ה כ ל י צ א צ ב א פ ק ר י ה ט ל מ ט ה ו	ד א ל ב
ה ב י פ ר ש ו ב ג ד ת כ ל ת ו כ ס ו א ת ו ב מ כ ס ה ע ו ר ת ח ש ו ש ו א ת ב ד י ו ו ל ק ח ו א ת כ ל כ ל י ה ש ר ת א ש ר י ש ר ת ו ו	ד ד י א
ת ו א ת ש מ נ ת ה ב ק ר נ ת ו ל ב נ י מ ר ר י כ פ י ע ב ד ת ס ב י ד א י ת מ ר ב ו א ה ר ו ה כ ה ו ו ל ב נ י ק ה ת ל א נ ת ו כ י ע ב ו	ד ז ח
ת ק ר ב ו י ה ו ה ב מ ע ד ו ב ת ו ד ב נ י י ש ר א ל ו י א מ ר א ל ת מ ש ח ע מ ד ו ו א ש מ ע ה מ ה י צ ו ה י ה ו ה ל כ ס ו י ד ב ר י	ד ט ז
ה כ ל ב ב ו י פ נ ה ל מ ט ה י ש ש כ ר י ג א ל ב ו י ו ס פ ל מ ט ה א פ ר י ס ה ו ש ע ב ו נ ו ו ל מ ט ה ב נ י מ נ פ ל ט י ב ו ר פ ו א ו	ד י ג ו
ע י נ י כ ס א ש ר א ת מ ז נ י ס א ש ר י ה ס ל מ ע ו ת ז כ ר ו ו ע ש י ת ס א ת כ ל מ צ ו ת י ו ה י י ת ס ק ד ש י ס ל א ל ה י כ ס א	ד ט ו ל ט
ה ו ה ל א מ ר ד ב ר א ל ב נ י י ש ר א ל ו י ק ח ו א ל י ד פ ר ה א ד מ ה ת מ י מ ה א ש ר א י ו ב ה מ ו ס א ש ר ל א ע ל ה ע ל י ה ע ל ו	ד י ט ב
ש ה ו ל כ ה נ א ק ב ה ל י א ת ה ע ס ה ז ה ו י ע ו ב ל ע ס ו י א מ ר א ל ע ב ד י כ ל ק א מ י ת ו ל י ב ל ק מ ל א כ י ת ו כ ס פ ו ז ה ו	ד כ ב י ז
פ ח ת ה ז ר ח י ל ש א ו ל מ ש פ ח ת ה ש א ו ל י א ל ה מ ש פ ח ת ה ש מ ע נ י ש נ י ס ו ע ש ר י ס א ל פ ו מ א ת י ס ב נ י ג ד ל מ ש פ צ	ד כ ו י ג
נ ח ת ה ז נ ס כ י ה ס ו ב ח מ ש ה ע ש ר י ו מ ל ח ד ש ה ש כ י ע י מ ק ר א ק ד ש י ה י ה ל כ ס כ ל מ ל א כ ת ע ב ד ה ל א ת ע ש ו ו ח ו	ד כ ט י א

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שכן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעָם מְאִילָנָא דְחַיִּי דְאִיהוּ הַאי סִפְרֵי הַזֶּהר יִפְקֹון בֵּיהּ מְגֻלוֹתָא בְּרַחֲמֵי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ" שְׂאִינָם עוֹסְקִים בְּחֻמְהָ הַזֹּאת הַמְמַהֶרֶת אֶת הַקֶּץ, וְלֹא אֵין מְשִׁיחַ בָּא, כִּי אֵין מְדַרְשׁ קְבוּעַ בְּכָל עִיר וְעִיר כְּמוֹ שֵׁישׁ בְּעֶסֶק הַתְּלִמוּד, וְלֹכֵן "אֵינְנו", אֵין בְּנֵיהָ מוֹשְׁכִים וּמְמַהֲרִים אֶת הַמְּשִׁיחַ. **בעל** הגוב"י על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). הָעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת תוֹבְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה אֶת הַתְּלִמִּידי חֻכְמִים שְׁלֹא לְמַדוּ קְבָלָה, וּמְעַנִּישִׁים אוֹתָם עַל כָּף. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכלתו.

מְצִינּוּ בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט שמואל קו) א"ר שְׁמַעוֹן בֶּר מְנַסִּיא אֵין יִשְׂרָאֵל רוֹאִין סִימָן גְּאֵלָה לְעוֹלָם עַד שְׁיַחְזְרוּ וַיִּבְקְשׁוּ שְׁלִשְׁתָּם, הָדָא הוּא דְכְתִיב "אַחַר יָשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם" זו מַלְכוּת שָׁמַיִם, "וְאֵת דָּוִד מַלְכָּם" זו מַלְכוּת בְּיַת דָּוִד, "וּפְחָדוּ אֶל ה' וְאֶל טוֹבוֹ" זֶה בְּיַת הַמְּקֻדָּשׁ. רוֹאִים שְׁעַם יִשְׂרָאֵל יִגְאָלוּ כִּשְׁבִּקְשׁוּ אֶת דָּוִד בְּן יִשִׁי.

חדש מסוד החשמל

**סדנא של 9 שיעורים הדרכה בענייני מצות עונה
והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים
שלא ידועים בעניינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית
ושיפור בחיי הנישואין.**

**ניתן לשמוע את הסדנא לנישואים בלבד במערכת
הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978
להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם
0533124355**

שמעו ותחי נפשכם.

משמעות לטעמי המקרא

מאת הרה"ג ר' זלמן פישר שליט"א

ויקרא אמר כב,ד – ה: וְדו אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אֱהֲרֹן וְהוּא צְרוּעַ אֹזֵב בְּקִדְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנְגַּע בְּכָל-טְמֵא-נֶפֶשׁ אֹזֵב אִישׁ אֶשֶׁר-תִּצָּא מִמֶּנּוּ שְׂכַבַת-זָרַע: וְהוּא אוֹ-אִישׁ אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל-שִׂרְץ אֲשֶׁר יִטְמֵא-לוֹ אֹזֵב בְּאֲדָם אֲשֶׁר יִטְמֵא-לוֹ לְכָל טְמֵאוֹתָו:

בבלי עירובין צו יבלת באצילי ידי

אציל - מקום חיבור היד לגויה, תחילת השתלשלות שבסופה עולם מעשה בחמש אצבעות (חמש גבורות)

בבלי עירובין קד מומי כהנים

ויקרא אמר כב,ד – ה: היא קבוצה של פסוקים שהן כעין כלל הצריך לפרט, או כלל ופרט המגדירים ומפרטים מומי כהנים קבועים וחולפים, הפוסלים לעבודת המקדש. סיפא פסוק (כב,ה) **אֹזֵב בְּאֲדָם אֲשֶׁר יִטְמֵא-לוֹ לְכָל טְמֵאוֹתָו** נראה כחוזר וכוולל. מה מרבה הכלל בתרא?

אפשר שהתשובה ניתנת ב-**בבלי פסחים ג,ב** "לא תימא שמץ פסול אלא שחץ פסול" - ע"פ **רש"י** - כיון שלא הייתה לשונו נקיה חקרו ומצאו שהוא גס רוח ובעל גאווה שאינו מודה בכל העבודות שעל כהן לעשות, טט - היינו בעל מום נסתר כאן מום רוחני ואמוני

בגון שאינו בעל מידות של ענוה והתבטלות לה', לא מאמין בכל צווי התורה כפי שהורו חז"ל

ויקרא אמר כב,יג:

וּבַת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֵלֶמְנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה אֶל-בֵּית אָבִיהָ כְּנַעוּרֶיהָ מִלְחָם אָבִיהָ תֹאכַל וְכָל-זֶרַע לֹא-יֹאכַל בּוֹ:

אנציקלופדיה תלמודית כרך ד, [בת כהן] טור תשנה

היתה נשואה לישראל ומת בעלה - בו ביום⁴⁸ - טובלת ואוכלת בתרומה (של בית אביה הכהן) לערב, עד ארבעים יום, שהוא זמן יצירת הולד, שאפילו אם היא מעוברת, עד ארבעים יום אינו אלא מים בעלמא ולא עובר⁴⁹, אבל אחר ארבעים יום לא תאכל, ... הוכר עוברת, היא מקולקלת למפרע עד ארבעים יום⁵¹, שאם אכלה תרומה אחר ארבעים יום עד שהוכר עוברת משתלמת קרן וחומש כדין זר שאכל תרומה בשוגג⁵².

אנציקלופדיה תלמודית הערות כרך ד, [בת כהן] טור תשנה

47. יבמות סט ב; רמב"ם מעה"ק פ"ח ה"ג. 48. רש"י. 49. גמ' שם ורש"י; רמב"ם שם. וע"ע יולדת. 50. גמ' שם ורש"י ותוס'. 51. גמ' שם; רמב"ם שם. 52. רש"י, ועי' דרך מצותיך להמל"מ ח"ג שתמה שהרי בת כהן שנישאת לישראל אינה משלמת את החומש, עי' לעיל מתרומות פ"ז מ"ג. ועי' רש"י יבמות סח ב ומרה"פ לירושלמי יבמות פ"ז ה"ד.

וּבַת-כֹּהֵן – תלישא-קטנה, ענין של שיעור של ארבעים יום שהוא זמן יצירת הולד, אפשר כי כאן המקור לקביעה זאת לכל התורה.

וּבַת-כֹּהֵן - תלישא-קטנה רמז לשיעור זמן הנמצא במלה **כְּנַעוּרֶיהָ** כפירש **בעה"ט** מלא וי"ו לומר שאין בין נערות לבגרות אלא ו' חדשים בלבד (**בבלי כתובות ט,א**)

וְזָרַע אֵין לָהּ – זרקא מונח סגול, כעין מוסיף מהענין על הענין, ללמד אם קיים זרע זרעה בין כשר בין פסול (נכדים וכו') עושה לה מחיצה מלחם אביה ולא תאכל עוד ממנו,

אבל בשני מצבים הבאים שאפשר מרומזים בטעם זקף-קטן במלת **כְּנַעוּרֶיהָ** יחול עליה הקלה המרומזת בתבנית הטעמים של **וְשִׁבָּה אֶל-בֵּית אָבִיהָ** – גרשיים מהפך פשטא, כעין יצא להקל ולא להחמיר, (א) היה

לה זרע או זרע זרעה ומת (ב) אין לה זרע אבל קיים זרע זרעה (נכדים וכו') משפחה ונכרית שאינו נקרא זרע ולכן אוכלת מלחם אביה (גם בבבלי יבמות סח ב סט א)
מִלְחָם אָבִיָּה תֹאכֵל ע"פ תו"כ והתורה והמצוה ממלת **מִלְחָם** יש ללמוד שלא כל לחם אביה היא תאכל. אפשר כי **וּבֵת-כֹּהֵן** – תלישא-קטנה, גם בתפקיד הודעה על כעין מחיצה בלחם אביה כי אוכלת רק מתנות כהונה בגבולין (תרומה, זרוע לחיים וקיבה) ולא שוק וחזה התנופה ושאר קדשים שהוא זוכה בהם משולחן גבוה;

אנציקלופדיה תלמודית כרך ד, [בת כהן] טור תשנה

בת כהן שנישאת לישראל ונתאלמנה או נתגרשה ואין לה זרע ממנו, אף על פי שחוזרת לתרומת בית אביה, אינה חוזרת לאכילת חזה ושוק⁵³, שנאמר: ובת כהן כי תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל⁵⁴, במורם מן הקדשים לא תאכל⁵⁵, או שנאמר: ובת כהן וגו' ושבה אל בית אביה כנעוריה מלחם אביה תאכל⁵⁶, הא אינו מדבר אלא בקדשי הגבול⁵⁷, אם מפני ש"מלחם" משמעו ולא כל לחם, פרט לחזה ושוק, שלחם משמע כל מאכל⁵⁸, חוזרת היא לתרומה ואינה חוזרת לחזה ושוק⁵⁹ או שמלחם אביה תאכל משמעו לחם הקנוי לאביה - והיינו תרומה, שקנויה לכהנים להיות שלהם⁶⁰ - פרט לחזה ושוק, שמשולחן גבוה הוא זוכה⁶¹, או: מלחם וגו', לחם ולא בשר⁶², או שנאמר: ואת חזה (**א"ת טור תשנו**) התנופה ואת שוק התרומה תאכלו וגו' אתה ובניך ובנתיך אתך⁶³, בזמן שאתך⁶⁴. ולא חזה ושוק בלבד, אלא אף זרוע בשלה מאיל-נזיר* והלחמים שעמו ולחמי-תודה* ובכור⁶⁵, בכלל מורם מן הקדשים הם, ואסורים לה עולמית, אחר שנישאת לזר⁶⁶. בירושלמי יש חולקים וסוברים שאוכלת אף בחזה ושוק, ואמרו: מלחם אביה תאכל, לרבות חלות תודה ורקיני נזיר⁶⁷.

אנציקלופדיה תלמודית הערות כרך ד, [בת כהן] טור תשנה

53. יבמות סח ב; רב בירושלמי יבמות פ"ט ה"ח; רמב"ם תרומות פ"ו ה"ז. 54. ויקרא כב יב. 55. יבמות שם ופז א דרשת רבינא בר שילא, ועי' רש"י שם; רמב"ם שם. 56. שם יג. 57. תו"כ שם. 58. רש"י. 59. יבמות פז א, דרשת רבה בר אבוה; רמב"ם שם ה"ט; ועי' מנ"ח מצוה רפג שהרמב"ם כתב שתי הדרשות שמלחם ולא כל לחם אין איסור לאו, רק לאו הבא מכלל עשה, אלא שהוא מגלה על הכתוב בתרומת הקדשים לא תאכל שהוא אף בחוזרת, וכן כל האמוראים הוצרכו לדרשות האחרות להוכיח על הכתוב בתרומת הקדשים וכו'. 60. רש"י. וע"ע מתנות כהונה. 61. יבמות שם דרשת רב פפא. 62. שם, דרשת רב ספרא. 63. ויקרא י יד. 64. שם, דרשת רבא. 65. ע"ע בכור בהמה טהורה שהוקש לחזה ושוק. 66. מנ"ח שם. 67. ירושלמי יבמות פ"ט ה"ח ר' שמעון בן יוחי ור' יוחנן. ועי' יפ"ע יבמות סח ב שר"ל שהמדובר בירושלמי הוא כשחוזרת בשביל בנה, ול"מ כן בירושלמי שהרי הביאו הפסוק מלחם אביה.

מִלְחָם אָבִיָּה תֹאכֵל – **מִלְחָם אָבִיָּה** – מרכא טפחא, כעין יתור לרבות על תרומה, שקנויה לכהנים להיות שלהם⁶⁰ אף זרוע בשלה מאיל-נזיר* והלחמים שעמו ולחמי-תודה* ובכור⁶⁵, בכלל מורם מן הקדשים הם, ואסורים לה עולמית, אחר שנישאת לזר⁶⁶.

תֹאכֵל – אתנח, מגביל את המאכלים שבת כהן השבה לבית אביה אוכלת, וזה מתאים עם הדרשה ממלת **מִלְחָם** ולא כל לחם.

כִּי תִהְיֶה ... וְשָׂבָה אֶל-בֵּית אָבִיָּה – קדמא ואזלא ... גרשיים מהפך פשטא, אפשרות ללימוד בכעין קל וחומר עם דיו שאין הבא מן הדין (הלמד) עולה על הנידון (המלמד).

הפסוק **וּיקרא אמר כב, יב: וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זָר הִוא בְּתֵרוֹמַת הַקְּדָשִׁים לֹא תֹאכֵל:**

מנתק בת כהן מתרומה וקדשים של בית אביה הכהן. נאמר כי זה הפסוק המלמד.

מזה נלמד כי בת כהן שנשאה לכהן ומת זרע אין לה, מתנתקת מתרומה וקדשים של בית אביה. נאמר כי זה הלמד.

בא הפסוק **וּיקרא אמר כב, יג: וּבֵת-כֹּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה וְגֵרוּשָׁה וְזָרַע אֵין לָהּ וְשָׂבָה אֶל-בֵּית אָבִיָּה כְּנַעוּרֶיהָ מִלְחָם אָבִיָּה תֹאכֵל** ומחזירה לאכילה בבית אביה, אבל לפי ההצעה של קל וחומר עם הגבלת דיו, גם בת כהן שהייתה נשואה לכהן ומת, אפשר כי לא תחזור לאכול קדשים בבית אביה, רק תרומה. ומה שהבאנו מ-**א"ת** בירושלמי יש חולקים וסוברים (שבת כהן שהייתה נשואה לזר) שאוכלת אף בחזה ושוק, ואמרו: מלחם אביה תאכל, לרבות חלות תודה ורקיני נזיר⁶⁷. כתב בהערה 67. ירושלמי יבמות פ"ט ה"ח ר' שמעון בן יוחי ור' יוחנן. ועי' יפ"ע יבמות סח ב שר"ל שהמדובר בירושלמי הוא כשחוזרת בשביל בנה, ול"מ כן בירושלמי שהרי

הביאו הפסוק מלחם אביה. והפסוק מלחם נדרש למעט קדשים. וכל מי שיכול להאיר הסוגיה מוזמן להציע פתרון.

מוסף רש"י [יא – יג] ויליד ביתו וגו' ובת כהן כי תהיה לאיש זר וגו' ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה. "כל דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש אי אתה יכול להחזירו לכללו עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפירושו". כמו שאמר הכתוב וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו, ובתו בכלל יליד ביתו היתה בין פנויה בין נשואה, ויצא לידון בדבר חדש, שלאחר שנישאת לזר אינה אוכלת בתרומה, דכתיב (**ויקרא אמר כב, יב**) **ובת-כהן כי תהיה לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל:**

הואיל והוציאה הכתוב מן הכלל, אי אתה יכול להחזירה לכללה, אפילו היא אלמנה או גרושה, אם לא יחזירנה הכתוב לכללה בפירושו, דכתיב (**ויקרא אמר כב, יג**) **ובת-כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבה אל-בית אביה כנעוניה מלחם אביה תאכל** (רש"י על ברייתא דרבי ישמעאל)

ובת-כהן – תלישא-קטנה, **אור החיים** ואומרו **ובת-כהן כי תהיה אלמנה וגו'**, מדבר הכתוב בבחינת נשמה לנשמה, שאין מגיעה דביקות הרע כל עיקר, אלא שהיא בורחת והולכת לה כמו שאמרנו, והוא מה שנתן טעם **ובת-כהן** תלשא לומר כי בחינה זו מעולה ביותר ולזה אין זר אתה

ההשערה בעיון זה היא כי אחד מתפקידי טעם תלשא, הנקרא תלישא-גדולה במנהג אשכנזים, לרמז על דבר מובחר, ראש, מקור. אור החיים פירש טעם **ובת-כהן** תלשא לומר כי בחינה זו מעולה ביותר. בהנחה שלא הייתה לאור החיים גירסה שבה בת-כהן בתלישא-גדולה, אזי תלשא כשם כללי לתלישא-גדולה ותלישא-קטנה מרמזת על תפקיד בחינה מעולה, הדומה להשערה דבר מובחר. אפשר לומר כי בחינה נעלה היא בעין מחיצה לעצמה. (י' אייר התשס"ט) לא שיערתי כי גם תלישא-קטנה מרמזת לבחינה מעולה.

ויקרא אמר כב, טז – יט:

[טז] וְהָשִׂיאוּ אוֹתָם עֹון אֲשֶׁמָה בְּאֶכְלָם אֶת-קִדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי ה' מְקַדְּשֵׁם: פ
[יז] וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: [יח] דַּבֵּר אֶל-אַהֲרֹן וְאֶל-בָּנָיו וְאֶל כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן-הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל-נִדְרֵיהֶם וּלְכָל-נִדְבוֹתָם אֲשֶׁר-יִקְרִיבוּ ה' לַעֲלֹה:

[יט] לְרִצְוֹנְכֶם תִּמְיָם זָכַר בְּבִקְרָב בְּכֹשְׁבִים וּבְעֵזִים:

ויקרא אמר כב יז:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: - מרכא טפחא מרכא סלוק

לימד על כל הפרשה כולה שיהא בלא תעשה ... לאו אמור. שיש לומר לישראל שיש כאן גם מצוות לא תעשה בדבר זה. ומכל מקום למדנו לעניננו שלשיטת רבי יהודה לאו הבא מכלל עשה נידון בלאו.

טט - היות ו-**פסוק טז** מסתיים ב"כי אני ה' מקדשם" וכמעט בסוף הענין ב-**פסוק לב** מסיים "אני ה' מקדישכם"

בשני הפסוקים אני ה' - בחיבור מרכא טפחא

אמנם **פסוק טז** מסיים פרשה פתוחה אך כיון ש-**פסוק יז** פותח במרכא טפחא אפשר שמרמז להקיש שבגלל הקדושה והחביבות של ישראל לפני ה' יהיה בפרשה זאת משמעות "לאמר" לאו אמור - זהירות יתרה, שלשיטת רבי יהודה לאו הבא מכלל עשה נידון בלאו.

ויקרא אמר כב, יט: לְרִצְוֹנְכֶם תִּמְיָם זָכַר בְּבִקְרָב בְּכֹשְׁבִים וּבְעֵזִים:

רש"י (יט) לרצונכם - הביאו דבר הראוי לרצות אתכם לפני, שיהא לכם לרצון; 'אפיימנט' בלעז. ואיזהו הראוי לרצון? תמים זכר בבקר בכשבים ובעזים - אבל בעולת העוף אין צריך תמות וזכרות, ואינו נפסל במום אלא בחסרון אבר (ראה תו"כ אמור פרשתא ז, ב).

לְרִצְוֹנְכֶם – (סלוק) אתנח ללא טפחא, מגביל ללא שנוי בלשהו, היינו ע"פ רש"י שלימות הראוי לרצות, הראוי לרצון.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

fish@neto.net.il טל: 0533109982

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או

בפקס 15326537343

קישור בשר לשיעורי וידאו ביום עיון לתורת הרמז ט"ו באב תשע"ה במכון רמח"ל הר נוף ירושלים

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuRktK0XBBVXp6S0E>

קישור בשר לשיעורי וידאו שנתנו בראשי חודשים בקבר דוד המלך ועוד

<https://drive.google.com/open?id=0B8vad600FCnuaHdrRWZXSgtVlk>

חדש קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<http://hebrewbooks.org/pdfpager.aspx?req=53606&pgnum=1>

קישורים להורדת עלוני סוד החשמל

www.nogezel.org/tora/fish

<https://drive.google.com/open?id=1uMLjW8YHm6ZkwDeKyogLhX8hPo7HHhTb>

<https://drive.google.com/drive/u/0/folders/0B5g5K6lej11iT3Z0M2NOVnJZX3c>

קישור לארכיון השיעורים והעלונים

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6lej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

סוד החשמל 400 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsTa1B6UT-XOPxMOg0L8LFD>

סידור הרש"ש 37 סרטונים

<https://www.youtube.com/playlist?list=PL07U4Ld4DFGsRpQM-VAJ6yf9Lw6Bkw3P>

קישור להורדת תוכנת הרמז בגירסא חדשה עם הוספות רבות

<https://drive.google.com/file/d/0B8NARozmpeUAQ3A1QjhhqUzhWY0U/view?pref=2&pli=1>

בעזהשי"ת

אנו שמחים להודיע על

קו טלפון של סוד החשמל

מספרי הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה

026647979 > 4

קישור להורדת השיעורים

<http://sod1820.co.il/?p=503>

שימו לב לשיעורים חדשים שנכנסים למערכת

קישור להורדה של הגירסה הישנה לתוכנת הרמז

https://drive.google.com/file/d/1yoo_fCns0uSf2qMa1SCChjlxVf5hean6/view